சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தொகுதி ௫.]　　1916௵ மே௴　　[பகுதி ௫.

யோகம்.

—:)o(:—

யோகமெனினும் சமாதியெனினு மொக்கும், யோகமெனின் சேர்த லென்று பொருள்படும். அதாவது ஜீவான்மா பரமான்மாவினுடன் ஒன்று படுதலாம். யோகாப்பியாசத்திற்கு மூன்றுநிலைமை பிரதி கூலமாகவும், இரண்டு நிலைமை அனுகூலமாகவுமுள்ளன. பிரதி கூலநிலைமைகளாவன:— சஞ்சலமான நிலைமை, ஒன்றுமறியாத நிலைமை, சொற்பகாலம் சஞ்சல மின்மையும், வெகு காலஞ் சஞ்சல முண்மையுமான நிலைமை. இவை முறையே க்ஷிப்தம், மூடம், விக்ஷிப்தம் எனப்படுவன. அனுகூலமான நிலைமைகளாவன:—ஒரேவஸ்துவை அவலம்பித்திருக்கிற நிலைமை, விருத்திபீஜ மாகிய சம்ஸ்காரமாத்திரமேயன்றி விருத்தி சூந்நியமான நிலைமை. இவை முறையே ஏகாக்கிரம், நிருத்தம் எனப்படுவன. சித்த விருத்திகளை நிரோதம் செய்தலேயோகமாம். ஏகாக்கிரம், நிருத்தமிரண்டுமே யோகப்பயறசிக்குமிக்க சாதனங்களாகும். யோகம் ஸம்பிரஞ்ஞாதயோகம் (ஸபீஜம்) எனவும், அஸம்பிரஞ்ஞாதயோகம் (நிர்பீஜம்)எனவும் இரண்டுவகைப்படும். ஒரேவஸ்துவை அவலம்பித்திருக்கின்ற நிலைமைஸம்பிரஞ்ஞாதயோகம். விரு

த்திபீஜமாகிய சமஸ்காரமாத்திரமேயன்றி விருத்தி சூந்நியமான நிலைமை அஸம்பிரஞ்ஞாதயோகம். இவற்றுள் முதலாவதே உத்தம யோகமாம், இவ்வியோகவப்பியாசத்திற்கு விபரியயம், விகற்பம், நித்திரை, ஸ்மிருதி இவற்றை நிரோதம் செய்யவேண்டும். விபரியயமாவது ஒரு வஸ்துவிற் குரிய சொரூபம் தோன்றுமல் பொய்யாகவேறொரு சொரூபம் தோன்ற லாம். விகற்பமாவது வஸ்து உண்மையிலின்றி வார்த்தைமாத்திரம் அனு சரித்து உண்டாகு மனோவிர்த்தியாம். நித்திரையாவது வெளிவிஷய பிரஞ் ஞையின்றி அவித்தை சம்பந்தமான மனோவிர்த்தியாம். ஸ்மிருதியாவது அனுபவித்த விஷயம் மனத்தைவிட்டு நழுவாமலிருத்தலாம். இவற்றை நிரோதம் செய்யவேண்டுமாயின் அப்பியாசம், வைராக்கியம் என்ற உபா யங்களை அனுசரிக்கவேண்டும். அப்பியாசமாவது மனதைஸ்திரமாக நிறுத் தலின் முயற்சி. வைராக்கியமாவது பிரத்தியட்ச அப்பிரத்தியட்ச விஷ யங்களில் அவாவின்றி அவைகளை ஸ்வாதந்தர்யம் செய்யுந்தகைமை. வைராக்கியத்திற்கு யதமானம், வியதிரேகம், ஏகேந்திரியம், வசீகாரம் என நான்கு சோபானங்களுண்டு. யதமானமாவது மனம் இந்திரிய விஷயங்களில் செல்லாமல் தடுக்குமுயற்சி, வியதிரேகமாவது நம்மால் வெறுக்கப்பட்ட விஷயங்கள் ஒரோவழி மேலிடுமேல் அவற்றில் வெறுப் புண்டாகை. ஏகேந்திரியமாவதுஇந்திரியங்கள் சலிக்காமலிருக்க மனத்தொ ழில் மாத்திரம் நடக்கை. வசீகாரமாவது விஷயங்களின் வசமாகாமல் அவை களை நம்வசமாக்கல். அன்றியும் இந்த ஸம்பிரஞ்ஞாத யோகமானது விதர்க் கம், விசாரம், ஆனந்தம், அஸ்மிதை எனும் நால்வகைரூபத்தை அனுசரித்து நடக்கும். விதர்க்கமாவது ஸ்தூலவிஷயங்களிலொன்றை லட்சியஞ்செய்து தியானஞ்செய்வது. விசாரமாவது சூட்சுமமான விஷயங்களில் யேதேனு மொன்றை லட்சியம்செய்து தியானஞ்செய்வது. ஆனந்தமாவது ஸ்தூல சூட்சும விஷயங்களில்லாமல் இந்திரியங்களை அதனதன் ஸ்தானத்தில் நிறுத்தி அந்நிலையில் தியானஞ்செய்வது. அஸ்மிதையாவது இந்திரியங் களையும் விட்டு நான்என்ற பாவந் தனித்திருத்தல். இம்முறையில் மன திற்கு யாதேனுமொரு ஆலம்பனம் (பிடிப்பு) உள்ளது. அதனாலிந்தயோகத் திற்கு ஸம்பிரஞ்ஞாத யோகமெனப் பெயர். மனத்தின் ஏகாக்கிர நிலை யில் ஸம்பிரஞ்ஞாத சமாதியேற்படக்கூடியது. மனத்தின் நிருத்திநிலை யில் அஸம்பிரஞ்ஞாதயோக மேற்படக்கூடியது, அதனால் அஸம்பிரஞ் ஞாதயோகம் நிரோகதயோகமெனப் பெயர்பெறும். அஸம்பிரஞ்ஞாதயோ கம் பவப்பிரத்தியயம், உபாயப்பிரத்தியயமென விரண்டுவகையாம். பவப் பிரத்தியயமாவது அவித்தையைக் காரணமாகவுடையது. உபாயப்பிரத்தி

யமாவது புருஷ ஸாட்சாத்காரத்தை யுண்டுபண்ணுவது. இதனால் மனமேனோக்கிப் புருஷதரிசனம் பெறும். இதுவே கைவல்லியநிலை, இந்நிலைக்குச் சிரத்தை, வீரியம், ஸ்மிருதி, ஸமாதி இவைகள் மூலம். சிரத்தையாவது மனத்தெளிவு, வீரியமாவது மனவுத்ஸாகம், ஸ்மிருதியாவது மனமிடையறாது தியானித்தல், ஸமாதியாவது மனச்சலனமின்மை. இவற்றுள்ளும் சிறந்தஉபாயமாவது இறைவனிடம் அன்பின்மிகுதியால் யோக (சமாதி) லாபம் பெறலாம். அதாவது வேறு வியாபாரமின்றிப் பத்தியினால் மாத்திரம் இந்தயோகம் (சமாதி) சித்திக்கும். இதுமனம், மொழி, மெய்களானிகழ்வது. ஈஸ்வரனைத் தியானம் செய்வதால் அல்லது ஈஸ்வரனுக்குத் தன்னை யர்ப்பணஞ் செய்வதால் யோக (சமாதி) சித்தி யேற்படும். யோகத்தியானம் பலப்பட வேண்டுமானால், குறித்தஇடம், நியமித்தமுறை இவை மாறாமல் தினந்தினம் ஒழுங்குபெறச் செய்தல் வேண்டும். ஒரு நாள் ஒரு இடத்திலும், ஒருகாலத்திலும், ஒருமுறையாகவும், மறுநாள் இவைகளை மாற்றுதலும் அல்லது தியானம் செய்யாமலிருத்தலும், வேறொருநாள் சாவகாச மதிகமுளதென வெண்ணி அதிககாலந் தியானித்தலும் பயன்படாவாம். ஆனால் தியானம் நிகழும் காலத்தைச் சிறுகச் சிறுக அதிகப்படுத்திக்கொண்டு போத னலந்தரும். முதலில் ஈஸ்வரனைப் பலவாபரணங்கள் உள்ளவராகத் தியானிக்கவேண்டும். அந்தத்தியானம் ஸ்திரப்பட அவைகளி லொன்றொன்றாய் விட்டு அவரைத் தியானிக்க வேண்டும். பின்பு எல்லாவற்றையும் முற்றும் விட்டு அவரைத்தியானிக்கவும். பின்பு அவருடைய பல அங்கங்களைத் தியானிக்கவும், பின்பு அவரும் தியானிக்கிறவனும் ஒருவரெனத் தியானிக்கவும். அதாவது "சிவோஹம்" என்றவிதமாய் "அவரேநாம்" "நாமேஅவர்" என்பதாகத் தியானிக்கவேண்டும், பின்பு இந்தவித துவைத நாட்டமுமற்று, "நான்" என்ற பிரஞ்ஞை மாத்திரம் நிகழு நிலைமை வரையில் தியானம் பெறுவதாகும். இதுவே யோகசமாதியாம். "சிவமேநானெனத் தேறினன்காண்க" "சிவமானவாபாடி தெள்ளேனங்கொட்டாமோ" என்ற திருவாக்குக்களின் நிலைமை[redacted]மிதுவேயாம்.

நானென்றுந் தானென்று நாடிநான் சாரவே
தானென்று நானென் றிரண்டிலாத் தற்பதந்
தானென்று நானென்ற தத்துவ நல்கலாற்
றானென்று நானென்றுஞ் சாற்றகி லேனே. திருமந்திரம்.

மணவழகு.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவசமயமும் சைவத்தவஸவர்களின் கடமையும்.

அதன் பின்னர் நக்கீரர் முதலிய நாற்பத்தொன்பது புலவர்கள் மதுரையிலிருந்து தமிழ் ஆராய்ந்து அநேக அரிய நூல்களை இயற்றித் தமிழ் மொழியைப் பரிபாலித்து வந்தனர். இதன்மத்தியில் அந்நியதேசத்தவராகிய ஆரியர்களும், பௌத்தர் சமணர்முதலிய அந்நியமதத்தினர்களும் வந்து இத்தமிழ்நாடெங்கும் பரவி, தமிழ்மறையாகிய திராவிடவேதத்தையும், அதற்கங்கமாயுள்ள இயலிசை நாடகமென்னும் முத்தமிழ் இலக்கண நூல்களையும் பயின்று, அவற்றுள் அருமையாயுள்ளன வற்றையெல்லாம் தங்கள் பாஷைகளில் மொழிபெயர்த்துக்கொண்டு அதன் முதனூலாகிய தமிழ்வேதத்தையுமழித்து, தங்கள் பொய்ம்மதங்களைப் போதிக்கும் அநேக தமிழ்நூல்களையும் அநேக ஆரிய நூல்களையுமியற்றி அவற்றால் நம் தமிழ் நாட்டரசர்களையும் நம் தமிழ்மக்களையும் மயக்கித்தங்கள் மதத்தினராக்கி நம்தமிழ் வேதத்தையும் சைவசமயத்தையும் மங்கும்படிசெய்து வந்தனர். அஃதுணர்ந்த கருணாநிதியாகிய சிவபெருமான் நம்மேற்கிருபை கூர்ந்து ஞானசம்பந்தர் முதலிய சமயாசாரியர் நால்வர்களையும் மெய்கண்ட சிவாசாரியர் முதலிய சந்தானாசாரியர் நால்வர்களையும் நம் தமிழ்நாட்டில் அவதரிக்கும்படி செய்து அவர்களால் தமது திருவாக்காகிய திராவிடவேதத்தை மறுபடியும் வெளிப்படுத்தி, அத்திராவிட வேதத்தால் பௌத்தர்களையும் சமணர்களையும் வென்று அம்மதங்களின் கொள்கைகளைப் பூர்வபட்சஞ்செய்து தமிழ்வேதத்தின் முடிபாகிய சைவசமயத்தை தாபித்தருளினர். மேற்கூறியவற்றால் பிற்காலத்தெழுந் தேவாரதிருவாசகங்களுக்கு முன்னும் தமிழ்வேதங்கள் இருந்தனவென உணர்க. இதனை

"சதாசிவந் தத்துவ முத்தமிழ் வேத
மிதாசனியா திருந்தேன் நின்றகாலம்

மிதாசனியா திருந்தேன் மனநீங்கி
யுதாசனியா தடனே யுணர்ந்தேமால்" என சைவத் திருமுறைகளிலொன்றாகிய திருமந்திரத்தின்கண் திருமூலர்வாக்கானு மறிக.

அநாதியாய் ஞானமயமாயுள்ள இத்தமிழ்வேதத்தின் கருத்துக்களை விரித்துணர்த்தும் நூல்கள் சிவாகமங்கள் எனப்படும். இச்சிவாகமங்கள் ஆதியில் தமிழில் மட்டுமேயிருந்தன. இதன் உண்மை "ஏனைய வேளாளரும் ஆகமங்களானும் அப்பொருளைக்கூறிய தமிழானும் உணர்க" எனப்பண்டை நூலாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் உரைத்தமையானும் நன்குஅறியப்படும். அவை பிற்காலத்தில் தென்தேசத்துட் புகுந்து சைவசமயத்தைத் தழுவி அங்குக் குடியேறியிருந்த சில ஆரியர்கள் பொருட்டு ஆரியத்திலும் எழுதப்பட்டன. ஆதலின் ஆகமங்களைப்பற்றி கூறுமிடத்து மட்டிலும், திருமூலர் "தமிழ்சொல் வடசொல்லெனு மிவ்விரண்டும் உணர்த்துமவனை யுணரலுமாமே" என்றனர் தமிழ்வேதம் சிவாகமம் இவ்விரண்டு முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானால் அருளிச்செய்யப்பட்ட முதல்நூல்கள். பின்னர் சிவபெருமானை வழிபட்டுப் பதஞ்சலி கபிலர் உபமந்யூ கிருஷ்ணன் முதலிய பலமுனிவர்கள் அநேக வழிநூல்களும் சார்புநூல்களும் செய்தனர். அவை உபநிடதம் பகவத்கீதை முதலியனவாம்.

இனிப்பிற்காலத்து அவதரித்த சைவசமயாசாரியர்களெனப்படும். 1 ஞானசம்பந்தர் 2 அப்பர் 3 சுந்தரர் 4 மாணிக்கவாசகர் முதலியோர் தமிழ்வேதத்தின் உண்மைப் பொருளை உலகம் எளிதில் தெரிந்து உய்யும்படி தோத்திரரூபமாக வெளியிட்டனர். அவை தேவாரம் திருவாசகம் திருக்கோவையார் திருமந்திரம் முதலிய பன்னிரண்டு திருமுறைகளெனப்படும். திருக்கயிலாச பரம்பரையில் வந்த சந்தாசாரியர்களாகிய மெய்கண்ட சிவாசாரியர் அருணந்தி சிவாசாரியர் மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியர் உமாபதி சிவாசாரியர் என்ற நால்வரும் தமிழ்வேதத்தின் ஞானபாதப்பொருளைச் சாஸ்திரரூபமாக வெளியிட்டனர். அவை சிவஞானபோதம், சிவஞான சித்தியார், சிவப்பிரகாச முதலிய பதினான்கு சித்தாந்த சாஸ்திரங்களாம்.

தமிழ்வேதமும் சித்தாந்தமும்:—

தமிழ்வேதத்தின்முடிவே சித்தாந்த மெனப்படும். சிவபெருமானருளிய ஆகமங்களின் முடிவும் இச்சித்தாந்த மாதலால் இதற்கு ஆகமாந்த மென்று பெயர். சைவமுனிவர்களால் ஆரியரிஷிகளுக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட மொழிகள் தாம் உபநிடதங்கள். உபநிடதங்கள்யாவும் சைவமுனிவர்களால்

ஆக்கப்பட்டன வென்பது அந்த நூல்கள் பலவிடத்தும் சிவநாமத்தையே எடுத்துத்துதித்தலால் நன்கு அறியப்படும். இவ்வுபநிடதங்களையே ஆரியர் வேதாந்த மென்று கூறுவர். பலபடக்கிடந்த உபநிடதங்களைச் சுருக்கி வியாசர் இயற்றிய சூத்திரம் வேதாந்தசூத்திரமெனப்படும். வேதாந்தமும் சித்தாந்தமும் பதி, பசு, பாசம் என்னும் திரிபதார்த்தின் இலக்ஷணங்களையே கூறப்புகுந்தவையாயினும், வேதாந்தமாயாவாதிகள் பலருக்கும் அவரவர் கன்மானுகுணமாகக் கிடைத்த அறிவிற்குத்தகுந்தபடி விபரீதப் பொருள்படக்கிடக்கும். சித்தாந்தமோ அவ்வாறாகாது ஆகமவிதிப்படி ஓதியுணர்ந்தார் எவர்க்கும் உண்மைப்பொருள் தெரிய உணர்த்தும். சமயம், விசேடம், நிர்வாணம் என்ற மூன்று தீக்கைகளையும் செய்யப்பெற்றுச் சைவாகமத்தின் முறைப்படி ஓதியுணர்ந்தார்க்கன்றி, வேதத்தின்உண்மைப் பொருள் ஒருவாற்றானும் தெரிந்துகொள்ளுதல் முடியாது. ஜனகர் முதலிய முனீந்திரர் நால்வரும் வேதங்களையும் உபநிடதங்களையும் நெடுநாள் வரை ஓதியும் ஞானம் நிலைபெறுதவராய்ப் பின்பு ஆகமாந்தமென்னும் பெயரையுடைய சித்தாந்தத்தை ஓதி ஞானநிலை பெற்றனரென்று ஸ்காந்தத்தில் சங்கர சங்கிதையில் கூறியவாற்றால் இவ்வுண்மை தெளிக. இவ்வுண்மைப்பொருள் தெரிக்கும் சைவசித்தாந்தத்தையே "வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன்னிலை" எனத்தாயுமானவரும் "வேதாந்தத்தெளிவாம் சைவசித்தாந்தம்" எனப்பிரசான்றோரும் குறிப்பித்திருக்கின்றனர். வியாசர் இயற்றிய வேதாந்த சூத்திரத்திற்கும் தமிழ்வேத சிவாகமங்களின் உண்மைப் பொருள் நன்குணர்ந்த நீலகண்ட சிவாசாரியர் சைவசமயபரமாக முதன் முதல் ஓர் பாஷ்யம் செய்தனர். பின்னர், சங்கராச்சாரியர், இராமானுஜசாரியர், மாத்துவாசாரியர்மூவரும் முறையே மாயாவாத, வைணவ, மாத்துவசமயபரமாக மூன்று பாஷ்யங்கள் செய்தனர். சைவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுவது நீலகண்டபாஷ்யம். இதனையே சுத்தாத்துவிதம்* யென்பர்.

ஸ்மார்த்தர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுவது சங்கரபாஷயம். இதனை கேவலாத்துவிதம் அல்லது மாயாவாதமென்பர். வைஷ்ணவர்களால் கொள்ளப்படுவது இராமானுஜபாஷ்யம். இதனை விசிட்டாத்து விதம்† என்

---

* சுத்தாத்துவித மன்று அறுவகைச் சமயத்து ளொன்றாகிய சிவாத்துவிதமாம் ப-ர்.

† விசிஷ்டாத்துவித பிரயோகம் நூற்றெட்டு உபநிடதங்களிலுமில்லை. இப்பிரயோகம் பாஞ்சராத்திரிகள் கற்பித்தது. ப-ர்.

பர். மாத்துவர்களால் கொள்ளப்படுவது மாத்துவபாஷ்யம். இதனைப்பேத த்து விதமென்பர். துவிதம் என்றால் இரண்டெனப் பொருள் படும். அத்து விதம் என்ற சொற்கு இரண்டல்லாதது என்பது பொருள். சித்தாந்தத் தில் அத்துவித நிலையாவது ஆன்மபோதமும் கண்ணொளியும் போலச் சிவ மும் ஆன்மாவும் தம்முள் இரண்டற ஒன்று பட்டுநிற்றல். பிரமமும் ஆன்மாவும் எனப்பொருள் இரண்டில்லை ஒன்றேயெனக்கூறுவர் மயாவாதி கள். பிரமும் ஆன்மாவும் வெவ்வேறு பொருளெனவும் அவ்விருபொருளே இரண்டென வேற்றுமைப்படாது அது இதுவாய் ஒற்றுமைப்பட்டு ஒன் றாய் நிற்றலும் உண்டு. அந்நிலைதான் அத்துவித நிலையெனக்கூறுவர் சைவ சித்தாந்திகள். அத்துவிதம் என்ற சொற்கு "இரண்டு இல்லை" எனப் பொருள் கொள்வர் மாயாவாதிகள். "இரண்டல்ல" (இரண்டு அல்லாத நிலை) எனப்பொருள் கொள்வர் சைவசித்தாந்திகள். கடவுளும் ஆன்மாவும் ஒன்றே. அகம்பிரமம், நான்தான் கடவுள் என அகங்கரித்து வாதிப்பது மாயாவாதம் போலி வேதாந்தம். வேதாந்தத்தின் மெய்ப்பொருள் நீல கண்ட சிவாசாரியார் பாஷ்யத்தால் மட்டும் நன்கு விளங்கும். மற்றை யோர் உரைத்த பாஷ்யங்களும், அவர் வேதாந்தமெனப் பெயரிட்டியற் றியநூல்களும் சிவபெருமான் அருளிய ஆகமங்களுக்கு விரோதமான (அந் நியசமயக்) கொள்கைகளையுடையன வாதலால் அவற்றை மெய்யெனக் கொண்டு மயங்காதொழிக.

சைவசமயமானது ஆன்மாக்களுக்கு வேறாய்க்கடவுள் ஒருவர் உண் டென்றும், ஆன்மாக்கள் கடவுளைச் சரீரமாகிய ஆலயத்தில் பூஜிக்கவேண்டு மென்றும் அவ்விதம் பூஜிக்கு முறை எக்காலத்தும் யாவரிடத்தும் உண்மை பேசுதலும் மனதைப்பற்றும் அழுக்குகளையெல்லாம் நீக்கி எல்லாஜீவரிடத் தும் இரக்கமும் அன்புஞ் செலுத்தி, தனதென்று ஒன்றையும் பாராட் டாது தன்னை முற்றிலும் கடவுளுக்கே ஒப்புவித்து, பரோபகாரத்திற்குப் பாடுபடுதலாமென்றும், அங்ஙனம் செய்தல் கடவுளின் அருளைப் பெற்று முத்தியடைதற்கு வழியென்றும் சொல்லும்.

மாயாவாதமானது ஆன்மாவே கடவுளென்றும், தாமே கடவுளாத லால், வழிபடுமுறை யாதொன்றும் வேண்டப்படுவதில்லை யென்றும், அவித்தையினின்று நீங்கித் தன்னைக் கடவுளென்று அறிதலே முத்தியென் றும் அவ்விதம் அறிதலே மாயையைநீக்கி முத்தியையடைதற்கு வழியென் றும் கூறும். சைவசமயமானது கடவுளிடத்தில் சகலதிவ்விய குணங் களும் பூரணமாய் நிரம்பியிருத்தலால், ஒரு ஸ்திரீ தன்நாயகனை அனுபவித்

தல்போல, முத்தியில் ஆன்மாவானது சிவனை எல்லாத் தன்மையிலும் அநுபவிக்குமெனக் கூறுகின்றது. மாயாவாதமோ, ஆன்மாக் கடவுளேயாதலால் முத்தியில் ஆன்மா கடவுளுடன் சேர்ந்து ஒழிந்துபோகின்றதென்று சொல்லுகின்றது. சைவசமயம் ஜீவஹிம்சை முற்றிலுங்கூடாதென்று மறுக்கின்றது. மாயாவாதத்திலோ சிரார்த்தம் யாகம்முதலிய காரியங்களுக்கு மாமிசம்வேணுமென்று வற்புறுத்துகின்றது, சைவநூல்களில் சைவசமயத்தை நோக்கிச் சமயங்களெல்லாம் (புறச்சமயம் அகச்சமயம்) அந்நிய சமயம், இனச்சமயம் என இருவகைப்படுத்தப்பட்டு அப்புறச்சமயம், அகச்சமயம் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி தம்முள் வேறுபாடு நோக்கி அறுவகைச் சமயங்களாகப் பிரிக்கப்படும். புறச்சமயங்களாகிய உலோகாயதம் பௌத்தம், சமணம் முதலிய சமயங்களைப்போலச் சங்கராசாரியர் மதமாகிய மாயாவாதமும் இவ்வறுவகை அந்நிய சமயங்களில் ஒன்றும். இவ்வந்நிய சமயங்களையும், ஏகதேசம் சைவசமயத்தோடு இயைபுபட்டு நிற்கும் இனச் சமயங்களையும் கடந்து மேல் நின்றது சித்தாந்த சைவம். ஆகவே சைவ சமயத்திற்குப் புறம்பாகவுள்ள சங்கராசாரியரும் அவரது சிஷ்யராகிய ஸ்மார்த்தர்களும், சிவதீக்ஷைபெற்றுச் சைவராக்கிக் கொள்ளாதிருக்கும் வரை சைவசமயிகளெனப் படுவதற்காவது சைவசமயிகளால் தொடுதற்காவது அருகரல்லர். உண்மை இங்ஙனமாகவும் தற்காலத்துச் சைவசமயிகளுட்பலர் அந்நியசமயத்துள் ஒன்றாகிய மாயாவாதத்திற்குரிய ஆசாரியரை வேட ஒற்றுமைபற்றித் தமது ஆசாரியரென மயங்கிவழிபடுதலும் மாயாவாதத்திற் குரிய நூல்களைத் தமது சமய நூல்களெனப் பாராட்டுதலும் என்ன அறியாமை! எவ்வளவு பேதமை! இவ்வுண்மைகளை நமது சமய சந்தான ஆசாரியருள் ஒருவராகிய அருணந்தி சிவாசாரியரும்

"புறச்சமய நெறி நின்று மகச்சமயம் புக்கும்
புகன்மிருதி வழியுழன்றும் புகலுமாச்சிரம
அறத்துறைக ளவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்தும்
அருங்கலைகள் பலதெரிந்து மாரணங்கள் படித்துஞ்
சிறப்புடைய புராணங்க ளுணர்ந்தும் வேதச்
சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றாற் சைவ
திறத்தடைவரிதிற் சரியை கிரியா யோகஞ்
செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர்"

என விளக்கிக்கூறியுள்ளாரதலின் அந்நிய சமயத்தினுள் ஒன்றெனக் கருதப்படும் மாயாவாதி குருவாகிய சங்கராசாரியரும் அவரது சிஷ்யர்களாகிய ஸ்மார்த்தர்களும் சுத்தசைவ சீலர்களுக்கு எவ்வளவு தாழ்ந்த பதத்திலுள்ளவர்க ளென்பதைச் சைவ சமயிகள் ஒவ்வொருவரும் உய்த்து உணரக்கடவர். உணர்ந்து அவர்களது வேஷ ஆடம்பரங்களினால் ஏமாந்து போகாது தமது சமயப்பெருமையை அவர்களுக்கு உபதேசிக்கக் கடவர்.

இன்னும் வரும்,

C. சங்கரராயர் B. A.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவவழிபாடு.

தோகுதி-ரு பக்கம் 82. தொடர்ச்சி.

சிவ பூஜாகாலத்து வேறொன்றில் மனஞ்செலுத்தியதனால் உடனே அவண் ஒருபூதம் வந்து அவரைத் தூக்கிச் சென்று மலைக்குகையுள் முன்னமே தன்னாலிங்ஙனம் வைக்கப்பட்ட தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பதின்மருடன் சேர்த்து வைத்ததும், தேவர் முருகக்கடவுள் மீது திருமுருகாற்றுப் படைபாடி அப்பூதத்தை வென்று மீண்டதுமாகிய பிரசித்த சரித்திரத்தாலும் நன்குதெளிக. கைலாசவாசியாகிய ஆலாலசுந்தரரும் மெய்யடியாராகிய நக்கீரதேவருமே சிவவழிபாடு செய்யுங்கால் சிந்தனை சற்றே புறம்பான குற்றத்திற்காக இப்பாடுபடுவோர்களாயின் ஏனையர் விஷயத்தில் சொல்ல வேண்டுவதின்றே! இங்ஙனம் வேதாகமாதிகளில் கூறப்பட்ட விதி வழுவாது சிவபணிசெய்வது விதிமார்க்கம் எனக்கொள்க.

பக்திமார்க்கமாவது:—முற்பிறவிகளிலே விதிமார்க்கந் தவறாது சிவவழிபாடு செய்து சிவனிடத்தே செலுத்தி வந்த மெய்ப்பத்தி முதிர்ச்சியாலே செய்யத்தகுவதின்னது செய்யத் தகாததின்னது என்ற பாகுபாடு கருதாது பரவசப்பட்டுச் சிவபிரானுக்குப் பணிச்செய்தலாம். கண்ணப்ப நாயனார் இந்தப் பக்திமார்க்கத்தே செல்லப்பெற்றவராதலின் விதிநிஷேதமாக இவர் செய்த மாமிசநிவேதனாதி எல்லாச்செயல்களும் சிவபிரானுக்கு இனியவாயின. மனமானது தன்னைமறந்து தலைவன் வசப்பட்டு நிற்கும் பொழுது செயல்கள் தான் பத்திமார்க்க மெனப்படுமாதலின் இந்நிலையில் நின்றோர்செயலை ஏனையர் பின்பற்றி யொழுகல் கூடாது.

“வெள்ளமிகுத் தேரிநடு வுடைத்தோடி னதுகலிங்கா விடுகிலாரப்
பள்ளமடைத் திருபுறத்துங் கடைவிடுவ ருலகோரப் பரிசுபோல
வுள்ளமிகுத் தறிவெழலாற் பத்திமிகுத் தமையாதொன் றொருவர் செய்யிற்
றெள்ளுணர்வோ ரதனைவிதி யென்றுபின்னும் புரிகுவரோ தெளிவி லோ
யே”

என்னும் செய்யுளும் இக்கருத்தையே வலியுறுத்துமாறுணர்க. இங்ஙனமாக இருவகை மார்க்கத்துள் எந்த மார்க்கத்தைப்பற்றி நின்று வழிபாடு செய்யினும் அது நமது கடமை யென்பதுமட்டுங் கருதிச் செய்ய வேண்டுமேயன்றி யாதொரு பலனையும் இச்சித்துச்செய்தல் கூடாது. அதுதான் உத்தம சிவவழிபாட்டின் முக்கிய இலக்கணம். இறைவன் ஆண்டான், நாம் அடிமை, ஆதலால் அவனுக்கு நாம் எக்காலத்தும் வழிபாடு செய்யும் கடமையுடையோம் என்ற எண்ணத்துடனே பணிசெய்ய வேண்டும். இங்ஙனமே வழிபாடு செய்யவேண்டு மென்பதை

"கேடு மார்க்கமுங் கெட்ட திருவினார்
ஓடுஞ் செம்பொனு மொக்கவே நோக்குவார்
கூடுமன்பினிற் கும்பிட லேயன்றி
வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்."

என்னும் பெரியபுராணத் திருப்பாசுரத்தானுங் காண்க.

இனி வழிபாட்டால் அடையும் பயன் என்ன? என்பதை யாராய்வாம்.

அவரவர் செய்த வழிபாட்டின் தகுதிக்கேற்ப இம்மையில் அரசனாதலும், மறுமையில் இந்திரபதவி, பிரமபதவி, விட்டுணுபதவி முதலியவைகளை யெய்தலும் சிவவழிபாட்டினாலேயாம். "வேண்டுவார் வேண்டுவதே யீவான்கண்டாய்" எனலால் எவ்வெவர் எதனை விரும்பினார்களோ அவ்வவர்க்கு அதனைக் கொடுத்தருளுவர்.

வில்வக் கிளையுதிர்த்த வெய்ய முசுக்கலையைச்
செல்வத் துரைமகனாச் செய்தனையே.

"வண்டுளருந் தண்டுளாய் மாயோ னிறுமாப்பும்
புண்டரிகப் போதுறையும் புத்தே ளிறுமாப்பும்
அண்டர்தொழ வாழுன் னிறுமாப்பு மாலாலம்
உண்டவனைப் பூசித்த பேறென் றுணர்ந்திலையால்"

என்பன வாதிய திருப்பாசுரங்களால் பூதலவரசனாகவும், இந்திரனாகவும், பிரமனாகவும், விட்டுணுவாகவும் செய்விப்பது சிவவழிபாடா மென்பது காண்க. தேவ தேவனாகிய சிவபிரானை வணங்கிய பின்பு அச்சிவபிரான் யாது செய்வரெனில் தன்னைத்தொழுத தொண்டர்களை, முன்னர் அவராற் றொழப்பெற்ற மற்றத் தேவர்களெல்லாம் வணங்கத்தக்க உயர்பதவியி லிருத்தியருளுவர்.

"முழுத்தழன் மேனித் தவளப் பொடியன் கனகக்குன்றத்
தெழிற்பரஞ் சோதியை யெங்கள் பிரானை யிகழ்திர் கண்டீர்
தொழப்படுந் தேவர் தொழப்படுவானை தொழுத பின்னைத்
தொழப்படுந் தேவர்தம் மாற்றெழு விக்குந்தந் தொண்டரையே."

என்ற தமிழ்வேதவாக்கு மிகப்பாராட்டற் குரியதாம். இவைகளெல்லாம் காலாந்தரத்தில் மாறத்தக்க பதமுத்திகளே யாதலின் இவற்றிற்குமேலாய தும், இரும்புண்டநீரும், சமுத்திரத்தையடுத்த நீரும் திரும்ப வராதது போல-மீளாவண்ணம் அப்புஅணைந்த உப்புப்போல ஆன்மா இறைவனைச் சார்ந்து கால் × தலை-காறலை, தாள் × தலை-தாடலை என்றபோது றகர டக ரங்கள் ஒரெழுத்தென்றும் ஈரெழுத்தென்றும் சொல்லமுடியாமல் இருப் பதுபோல் அத்துவிதமாகின்ற முத்தியின்பமும் தரவல்லது இச்சிவ வழி பாடேயாம். சரியைத்தொண்டருக்குச் சிவசாலோகமும், கிரியைத்தொண் டருக்குச் சிவசாமீபமும், யோகருக்குச் சிவசாரூபமும், ஞானத்தவர்க்குச் சிவசாயுச்சியமும் முறையேயென்பர்.

சிவபிரான் தன்னடியார்களது உடல்பொருளாவிகளை ஏன்றுகொண்டு அவர்களைத் தன்மயமாக்கி யருளுவதை

"அன்றே யென்ற னாவியு முடலு முடைமை யெல்லாங்
குன்றே யனையா யென்னையாட் கொண்ட போதே கொண்டிலையோ
இன்றோரிடையூ றெனக்குண்டோ வெண்டோண் முக்கணெம்மானே
நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய் நானோ வதற்கு நாயகமே."

என்னும் மணிவாசகப்பெருமான் திருவாக்காலறிக. இங்ஙனம் உடல் பொருளாவிகளை இறைவன் ஏன்று கொள்ளினும் அவற்றால் இறைவற்கோர் பயனுமில்லை யெனவும், இறைவனைப்பெற்ற நான் அளவற்ற நிரதிசய இன்பமெய்துகின்றேன் எனவும் அந்த மணிவாசகப் பெருமானே வியந்து பாராட்டிக்கூறும் அருமையை

"தந்ததுன் றன்னைக்கொண்டதென் றன்னைச் சங்கரா வார்கொலோ சதுரர், அந்தமொன் றில்லா வாநந்தம் பெற்றேன் யாதுநீபெற்ற தொன் றென்பாற், சிந்தையே கோயில் கொண்ட வெம்பெருமான் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே, யெந்தையே யீசாவுடலிடங் கொண்டா யானிதற் கிலனொர்கைம்மாறே."

என்னுந் திருப்பாசுரமே யினிதுவிளங்கும்.

(இன்னும் வரும்.)

வியாசத்திரட்டு.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

தெய்வச்சேக்கிழார்

திருவாக்குண்மை.

"சிவனடியே சிந்திக்குந் திருப்பெருகு சிவஞானம்
பவமதனை யறமாற்றும் பாங்கினிலோங் கியஞானம்
உவமையிலாக் கலைஞான முணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானந்
தவமுதல்வர் சம்பந்தர் தாமுணர்ந்தா ரந்நிலையில்."

நன்னெறிப் பேற்றிற்கேதுவாகிய முற்றவ விசேட முடையரும் பருவமுதிர்ச்சி யுடையருமாகலான் அவர்தாம் தமது ஞானசத்தி அன்னிய மின்றித்தமக் காதாரமாய் உடனின்றறிவித்து உபகரிப்பதாய முதல்வனது ஞானசத்தியேயாய் நிற்றலின் தன்னறிவென வேறாய் அறியுமாறின்றி அதனறிவேயா யறிவதாய தமது ஞானசத்தியதியல்பும், இனியவர் தமது இச்சாசத்தி மேலோதியவாறு நின்று இச்சித்துபகரிப்பதாய முதல்வனது இச்சாசத்தியேயாய் நிற்றலின் தமது இச்சையென வேறாயிச்சித்தலின்றி அதனிச்சையேயாய் இச்சிப்பதாய தமதிச்சாசத்தியதியல்பும், இனியவர் தமது கிரியாசத்தியும் அவ்வாறே நிற்றலின்தமது செயலென வேறாய் செய்யும் செயலின்றி அதன்செயலேயாய்ச் செய்வதாயதமது கிரியா சத்தியதியல்பும், இனி அசத்தானறிவு விளங்கும்வழி தனக்காதாரமாகாது வேறாய்நின்றுபகரிப்பதாய ஆகமமென்னும் அபரஞானமும் அசத்தைஉணர் தற்குரிமை யில்லாதாய மேலதற்கு மறுதலையாய் நின்று உபகரிப்பதாய் பரஞானமும் ஆகியஇவற்றை இந்நிலையில் தன்னறிவு அச்சிவனடியுளடங்கி அறிவிறந்தறிந்தனர் அந்நிலைபோல. (எ-று.)

முதல்தவத்தர் சம்பந்தர் தாம் சிவனடியே சிந்திக்குந் திருப்பெருகு சிவஞானம் ஓங்கிய இனின் பாங்குஞானம் பவமதனை யறமாற்று ஞானம் அந்நிலையின் உணர்ந்தார் எனக்கூட்டுக.

சிவனடி-சிவசத்தி. அறிவிக்கு முபகாரமாத்திரையே ஆண்டு அறியு முபகாரம் உளதென்பதியை பில்லை யென்பதனையும் பசுகரணம் சிவகரண ன்னறியு மென்பதே இயையுமென்பதனையும் நீக்குதலின் ஏகாரம் இயை

பின்மை நீக்குதற்கும் பிறிதினியைபு நீக்குதற்கும் பொதுவாய்நின்ற பிரிநிலை. தேற்றமெனினும் அமையும். சிந்தித்தல்—எவற்றையு மொருங்கே பொதுவாயறிதல் போலாது சிறப்பாயறிதல்.

பாச வறிவின் நீக்குதற்குத் திருவெனவும், மலத்தடைதீர்ந்துஏகதேச விடுதியுடைத்தென்ப துணர்த்தற்குப் பெருகும் எனவும் விசேடிக்கப்பட்டன. சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு என்றது மாற்றுதல் பாங்கு என்பவற்றோடுங் கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. கிரியாஞானத்தை ஞானமென்றது தலைக்குறை. ஆண்டுசிந்தித்தல் என்பது "எத்திறம் ஞானமுள்ள தத்திறமிச்சை செய்தி" என்பவாகலின் பிள்ளையாரதிச்சை கிரியைகட்கேற்ப இச்சித்தல் செய்தல் எனக் கொண்டுரைக்கப்பட்டது. சிவனடியென்பது பொதுச்சொல். முன் வரும் ஞானம் என்பதும் அது. சிவஞானம்—சிற்சத்தி. அவை முறையே அப்பொருளாமாறு "சிவசத்து என்பது சித்துச்சத்து என்னும் பொருட்டு" எனவும் ஞானம் சத்திக்குப் பரியாயப்பெயரெனவும் உரைத்தருளிய உரையோத்துடையார் திருவாக்கானுமறிக. மும்மலவறுதிகாட்சிப் புலனாதல் செல்லாமையின், காட்சிப் புலனாயெளிதினறியப்படுவதாய பிறவியறுதியையே ஈண்டோதினர். படிமுறையின் வைத்துணர்த்துதல் மரபாகலின் பற்றறக்கழித்தொழிப்பதென்பார் மாற்றுமென்றொழியாது அறமாற்று என வைத்தோதினர். அது பகுதிப் பொருள்விகுதி. பாங்கு—இச்சை. அது இச்சைக் குரியாரை பாங்கன் பாங்கி எனவழங்கு மாற்றானுமறிக. இன்ப இன்பம் எனற்பாலது இனின் எனத்திரிந்து நின்றது. இன்ப இன்பம்—இன்பத்துளின்பு. அதாவது ஏனை இன்பெல்லாம் துன்பாமாறு நிகழும் இன்பு. ஓங்குதல்—மீதூருதல். ஓங்கிய இனின்பாங்கு ஞானம் என இயையும். அத்துவித வுரிமையறியுந்தோறும் அறியுந்தோறும் அப்பொருட்கட் செல்லுமிச்சை அடங்காது மீதூருமாகலின் அவ்வழி அவ்விச்சையேதானாக விளங்கித்தோன்றும் பேரானந்தம் என்பது தேற்ற ஓங்கிய இன்ப இன்ப பாங்கு ஞானம்எனப்பட்டது. ஞானம் என்பது மாற்றுதல், பாங்கு என்பவற்றோடு தனித்தனி சென்றியையும். அறிவு இச்சை செயல்கள் மூன்றுமொருங்கே உடனாய் நிகழுமியல்பின்கண் என்றவாறுரைப்பினு மமையுமாகலின், அதுபற்றி ஈண்டுச் செயலிச்சை யென வைக்கப்பட்டது. சீவனது இச்சா ஞானக் கிரியைகளின் நிகழ்ச்சி சிவனது இச்சாஞானக் கிரியைகளின் நிகழ்ச்சியையின்றியமையாமையின் இவ்வாறு வைத்தோதப்பட்டது. அது "விரும்புமாவிரும்பே" "பணியுமாபணியே" "கருதுமா கருதே" என்னும் அநுபவமுடைய ஆசிரியர் திருவாக்கானுமறிக. "அடிக்கீழ் நாமிருப்பதே" என்ப

பிள்ளையார்க்கு முன் நிகழும் அநுபவ நிகழ்ச்சி பற்றியும் அது அங்ஙனமாதல் தெற்றென அறியப்படும். "உறவுகோல்நட்டு உணர்வு கயிற்றினால் முறுகவாங்கிக் கடைய" என்றதும் அது. உவமையிலா எனவே உயிர்விலா என்பதும் பெறப்படும். அது செய்பவனியல்பு செயப்படு பொருள்மேல் வைத்து உபசரிக்கப்பட்ட உபசாரம். தம்முள் வியாப்பியமாய ஏனைக்கலைகளின் நீக்குதற்கு அவ்வாறு விசேடிக்கப்பட்டதென்பது உணர்தற்குச் செயப்படுபொருள் அவாய்நிலையான் வந்தது. அருமை ஈண்டு உரிமையின்மையை உணர்த்தி நின்றது. இனி யுணர்த்தற்குரிய மெய்ஞ்ஞானத்தின் நீக்குதற்கு உணர்வரிய என விசேடிக்கப்பட்டது. எனினும், தலையாய அபரஞான உணர்ச்சி நிகழின் பரஞானம் நிகழும் அல்லுழி நிகழாது எனினும் அமையும். இப்பொருட்கு அருமை இன்றியமையாமை. உணர்தற்குரிய மெய்ஞ்ஞானமாவது—பசுஞானம். ஞானங்களின் முன்னையவை ஆகுபெயராய்ப் பிள்ளையாரது இச்சாஞானக் கிரியைகளை உணர்த்திநின்றன. பின்னையவை சிவஞானமாய அபரஞான பரஞானங்களின் மேலான தவ முதல்வர் என்பது முதற்றவத்தர் என விகுதிபிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. முதன்மையாகிய தவவிசேட முடையரெனினு மமையும். அது உண்மை ஞானத்துச் சரியை கிரியாயோகமென்னும் இவைமுதல் இல் தவமாவன உபாயச்சரியை முதலியன என்க. சம்பந்தம்—இயைபு. இல்லாத என்னும் பெயரெச்சத்தகரமும் லகரமெய்யுங் கெட்டுநின்றன. திரிபு, ஐயம், தெளிவென்னும் மூவகைக்காட்சியும் முறையே நிகழ்ந்து தன்னியல்புஇடையிட்டுணரும் ஏனையர்போலாது அவையிடையீடின்றி அப்பொழுதே ஒருங்கு நிகழ்ந்து முற்றுப்பெறும் அதிபரிபக்குவ முடையரென்பது தேற்ற சம்பந்தர் என்றோதப்பட்டது. ஆகலான் என்பது சொல்லெச்சம். தாம் என்பது உயர்த்தற்கண்வந்த அநுவாதம் "உளதாய் நிற்பது ஞானசொருபம்" என்னுஞ்சுருதிபற்றி புதிதன்றென்பதுதேற்ற அடைந்தார் என்றுந் உணர்ந்தாரென்றார்.

அந்நிலையில் என முன்வருதலின் ஈண்டு இந்நிலை யென்பது தானே பெறப்பட்டது. இல்— உவம உருபு. இனி அந்நிலையின் என்பது பாடமாயின் அதுவுமது அநுபவமுடையராய எமது குரவர் பிள்ளையார் கலைஞானம் மெய்ஞ்ஞானங்களை உணர்ந்தனரென முன்ஓதுகின்றாராகலின் முறையே உணர்வருமை, உவமையின்மையினவாய அவைதாம், தம்மை யுணர்தற்குரிய கருவியுள் வழியன்றி நிகழாமையின் அதற்குரிய இயைபு என்னுஞ் சிறப்பு உபகாரம் முன் உணர்த்துவாராய் சிவனடியே சிந்திக்கும் சிற்சத்தி, சிவனடியே செய்யுங் கிரியாசத்தி, சிவனடியே இச்சிக்கும் இச்சாசத்தி

யென வைத்தோதினர். என்னை? தன்னை யறிந்தன்றித் தலைவனையறிய மாட்டாதாய உயிர் சிவனை யறிதற்குச் சிவஞானமின்றி யமையாதவாறு போல, அறிவித்தாலன்றி யறியலாகாத தன்னையறிதல் சிவனருளாய் சிவனடி வேறற நின்று சிறப்புவகையான் அறிவிப்ப அறியுமியல்பிற்றென அறிவதூஉம் தனது வியாபகமெங்கும் அறிவுவிளங்கப் பெறுவதூஉமாய இந்நிலையில் நிகழ்ந்த தன்னறிவு நிகழ்ச்சியதியல்பு இதுவென முன்னறிந்து கோடல் இன்றியமையாது வேண்டப்பட்டுடைமையான். இதனானே ஈண்டோதிய ஞானசத்தமெல்லாம் சத்த ஒப்புமைபற்றி நான்கு மூன்று இரண்டு ஈரிரண்டாம் போலுமென இப்பொருள் காணமாட்டா துரைப்பார் உரைப்பனவெல்லாம் போலியர யொழியுமாறும் மனக்கோட்டம் விட்டு நுண்ணுணர்வும் நடுவு நிலைமையு முடையராய் நோக்குவார் யார்க்கும் இனிது விளங்கும். "கண்டொல்லை காணுநெறிகண்ணுயிர் நாப்பணொளி யுண்டில்லை யல்லாதொளி" "புன்செயலினோடும் புலன் செயல்போல் நின் செயலை மன் செயலதாகமதி" ஓராதே யென்றையு முற்றுன்னாதே நீ முந்திப்பாராதே பார்த்ததனைப்பார்" என்றெழும் திருவாக்குகளும் அது.

உயிர் அறியுமாறறிவிப்பதாய சிற்சத்தி யெனப்படும் சிவனடியே மெய்ஞ்ஞானமாகலானும், அச்சிவனடி வேறற நின்றறியும் ஆன்மசிற்சத்தியே மெய்ஞ்ஞானமாவதன்றி வேறன்மையானும், முன்வரும் மெய்ஞ்ஞானத்தின் பரியாயப் பெயராய்நின்ற சிவனடியே உணருமாற்றை சிவனடியே சிந்திக்கும் சிற்சத்தி யெனவும், கிரியாசத்தி இச்சாசத்திகளெனவும், சிவனது சத்திகளாக முன்னும் வைத்தோதிய தென்னையோவெனின் மலையற்க. உயிர் தன்னை யறியுங்கால் உடன் நிகழ்வது தலைவனையறிதலென்னும் இடையீடின்மை யுணர்த்தற்கும் அறிவேயாதலும் வேறுதலும் உடனுதலுமாய முத்திறமுந் தன்கட்டோன்ற நின்ற சுத்தாத்துவித இயல் புணர்த்தற்கும் அவ்வாறு உரைத்தாராகலின் ஏனையவும் இவ்வாறேயோர்ந் துணர்ந்துகொள்க.

திருப்பெருகு என்பது இடைப்பிறவரல் இஃதென் சொல்லியவாறோவெனின் பாலினெய்போல வேறாயும் தமக்கு முதலாயும் இதுகாறும் முன்னின்றுணர்த்தி வந்த பரம்பொருளே பருவமறிந்து அந்நிலைமாறி ஆண்டுத் தயிரின் நெய்போலவிளங்கிச் சுத்த சைதன்னியமே சொரூபமாய், குரு உருவாய் அறிவுறுத்துநின்ற ஏதுவானே, பிள்ளையார் மேற்சரியை முதலிய மூன்றும் முற்றிய பின்னர் இம்முற்றுதலானே மலபரிபாகம் சத்திநிபாதம் நிகழ்ந்து தத்துவஞானத்தின் அவாவுதலுடைய ராகலானும், அப்பேறு பெறுதற்குரிய பருவமுதிர்ச்சியுடைய உத்தமத்திலுத்தம அதிகாரமுடையு

ராகலானும் முதல்வனையின்றி அமையாராய அப்பிள்ளையார் ஆண்டு விடயத்தை அறியுங்கால் அம்முதல்வனது சிற்சத்தி பிள்ளையாரது சிற்சத்தியெனத்தானென வேறின்றியுடையனாய் விரவிநிற்ப முதல்வனும் அவ்வாறு விரவிநின்று பிள்ளையார்க்கறிவித்த தொன்றனைப் பிள்ளையார் அறிந்தனரென்றும் அவரை அதிட்டித்துநின்ற தானறிந்தானென்றும் பகுத்தறியவாராது அவர் ஞானசத்தி இவன் ஞானசத்தியாய இருவகையறிவும் என்றனையொன்று விடாது அத்துவிதமாய் ஒருங்கு நிகழுமாறு செய்துவரும் இவ்வுபகாரநிகழ்ச்சி ஆண்டுப்பிள்ளையாருக்கு இனிது விளங்கி யுண்மையின் பிள்ளையார் அம்முதல்வனோடு உடனாய் நின்றறியினும் தமது அறிவென வேறு காணப்படாதவாறு அவனோடொற்றுமைப்பட்டுத் தன்செய்திக்கு முதல்வன்செய்தியை யின்றி யமையாமையின், அவனருளின்வழி நிற்பாராய்அம்முதல்வன் அங்ஙனம் அத்துவிதமாய் உபகரித்து வருமுண்மையை மறவாதறிவதாகிய பாச அறிவிச்சை செயல்களல்லாத முழுதும் வெளிப்பட்டுத் தோன்றும் இச்சாஞானக்கிரியை என்னு மூன்றனுள் அறிவு அறியுந்தோறும் அறியுந்தோறும் அப்பொருட்கே செல்லும் இச்சை அடங்காது மீதூருமாகலின் அவ்வழி அவ்விச்சையே தானாகத்தோன்றும் பேரானந்தத்தை அனுபவித்தனரென அப்பிள்ளையாரது அறிவிச்சை செயல்கள் மூன்றுங்கண்டு விடயிக்குமாறுணர்த்தி அவர்க்கு நிகழ்ந்த அதீத நிலையதியல்பு கூறுமுகத்தானே அவர் பேறு கூறியவாறாயிற்று.

இனி, இதனுள் ஓதப்படும் அறுவகைப் பெயரெச்சங்களானும் பிள்ளையார்மாட்டு பதியப்பட்ட அறுவகைக் குணங்களும் ஓதப்பட்டன என்றுரைத்துக் கோடலுமொன்று. அஃதெங்ஙனமெனிற் காட்டுதும். சிவனடியே சிந்திக்கும் எண்பதனால் வரம்பிலின்பமும், திருப்பெருகும் என்பதனால் அளவிலாற்றலும், பவமதனை யறமாற்றும் என்பதனால் பேரருளுடைமையும், பாங்கினி லோங்கிய என்பதனால் தன்வயமுடைமையும், தூயவுடம்பினனாதலும் ஈண்டேயடங்கும். உவமையிலா என்பதனால் முற்றறிவுடைமையும், உணர்வரிய என்பதனால் இயற்கை யுணர்வுஉடைமையும், இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதலும் ஈண்டேயடங்கு மெனக் கொள்ளப்படும்.

சிவஞான பரமாசாரியப் பரம்பொருளின் திருவடி வெல்க.

வி. குஞ்சிதபாதம் பிள்ளை.

சி. வீரசோழகன்

ஸ்ரீ சிவஞானத்திருத்தளி

ஸ்ரீ சிதம்பரம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மூர்த்திதலம் தீர்த்தமும் குருலிங்க சங்கமும்.

ஸ்ரீகயிலையின்கண் மாதாளும் பாகத்தனாய் வீற்றிருக்கும் இறைவன் செய்யும்செயல்கள் யாவையெனின் ஆன்மாக்களும் பந்தசாதனமும், பந்த நிவிர்த்தியும் உண்டாதற்கும், முத்திசாதனமும் முத்திப்பேறும் அடைதற்குமான செயல்கள் எவையோ அவையே யாம். இச்செயல்களுள் நிக்கிரகமுமுள்ளன.

பந்தசாதனமாவது—சுராசுரர்களுக்கும் ஏனையோர்க்கும் வேண்டிய வேண்டியாங்கு போகங்களைக் கொடுத்தல். பந்தநிவிர்த்தியாவது—அசுரர்களுக்குப் போகத்தைக் கொடுத்து அவர்களால் தேவர்களுடைய போகானுபவங்களுக்கு இடையூற்றை விளைவித்தல். இவற்றுள்—சுராசுரர்கள் செய்யும் தவத்துக்கிடாய் வேற்றுமையின்றி வேண்டிய வேண்டியாங்கு கொடுத்தல்—அனுக்ரகம். அசுரர்களைச்சங்கரித்தலும், தேவர்களுக்கு இடையூற்றை விளைவித்தலும் நிக்கிரகம். ஏனைய ஆன்மாக்களுக்கும் இம்முறையானே நிக்கிரகா நிக்கிரகமுமாமென வறிக.

முத்திசாதனமாவது—நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகம், இகமுத்திரார்த்த பலபோகவிராகம், சமாதிஷட்க சம்பத்து, முமுக்ஷுத்வம். என்னும் நான்கு சாதனங்களும் வரப்பெற்றுப் பந்தப்பற்றற்று. முத்திபற்றுக்குப் பற்றவேண்டிய பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றுவதற்கான சரியைகிரியா யோகமென்னும் மூன்றுமேயாம். இச்சரியை யாதிமூன்றும் கைகூடுவதற்கு மூர்த்தி தலம் தீர்த்த மென்னும் மூவடிவாயிருந்து வழிபாடுகளையேற்று அவ்வழிபாட்டான் பந்தநிவிர்த்தி யுண்டாக்குவதே நிக்கிரம்.

முத்திப்பேறுவது—சரியையாதிமூன்றால் ஞானம் எய்தப்பெறுதலும், அதுவன்றி அவாந்தரப் பயனாகிய சாலோகாதிபதங்களும், ஞானத்தால்

எய்தற்பாலதாகிய சிவானுபவமேயாம். பதமுத்தியும் பரமுத்தியாகிய சிவானுபவமும் அடைதற்கான குருலிங்கசங்கம வடிவமாயிருப்பதே அநுக்கிரகம்.

பந்தசாதனத்துக்கும் பந்த நிவர்த்திக்கும் உரியார் பெத்தான்மாக்களெனவும், முத்திசாதனத்துக்கும் முத்திப்பேறுக்கும் உரியார் முத்தான்மாக்களெனவும் சொல்லப்படும்.

இதனுல் உமாநாதனுகிய இறைவன் பெத்ததிசையில் செய்யும் நிக்கிரகம் இத்தன்மைத் தென்பதும், முத்திதிசையில்செய்யும் நிக்கிரகாநிக்ரகம் இத்தன்மைத் தென்பதும், அவ்வத்திசையுடையாரே பெத்தான்மாக்கள் முத்தான்மாக்களென வழங்கப் படுவரென்பதும் முத்திசாதனத்துக்கு மூர்த்திதலம் தீர்த்தம் என்னு மூன்றும் இன்றியமையாதெனவும், முத்திப்பேறுக்கு குருலிங்கசங்கமமென்னு மூன்றும் இன்றியமையாதெனவும் வெளிப்பட்டது.

இனி, முத்தான்மாக்களால் விருப்பப்படும் ஞானத்திற்குச்சாதனமாய் நிற்கும் மூர்த்திதலம் தீர்த்தமென்னு மூன்றின்வழிபாடே பெத்தான்மாக்களால் விரும்பப்படும் போகத்துக்கும் இன்றியமையாததாகும். ஞானத்துக்குச் சாதனமாயுள்ளது போகத்துக்குச் சாதனமாதல் எங்ஙனமெனின்! போகமோகப் பிரதாயகனுயுள்ளவன் "எல்லாருஞ் சிவனென்ன நின்ருய் போற்றி" என்றபடி சிவனொருவனே யாதல்போல் சாதனமும் ஒன்றேயாயிற்று. கடவுளர் பலரிருக்கச் சிவனொருவனே போகமோக்ஷப்பிரதாயகனுதல் யாங்ஙனமெனின்! "போகியாயிருந்து யிர்க்குப்போகத்தைப் புரிதலோரார்-யோகியா யோகமுத்தி யுதவுதலதுவு மோரார்—வேகியானுற் போற்செய்த வினையினை யீட்டலோரார் யூகியாமூடரெல்லாம் உம்பரிலொருவரென்பர். இந்தப் பிரமாணத்தால் சிவனொருவனே யென்றலைமையும். வேறு சிலரைக் கூறுவது அறிவின் விசாலமற்றவர்கள் கூற்ருமெனவொழுக.

இவ்வுண்மையைக் காட்சிப் பிரமாணத்தானும் அறியவே மூர்த்திதலம் தீர்த்தமென்னு மூன்றும் போககாமியர்களாலும் மோக்ஷகாமிகளாலும் வழிபடப்பட்டு அவ்வவர் பெயர்களால் வழங்கிவருகின்றன. இக்

காட்சிப்பிரமாணத்தான் கருதக்கிடக்கின்றதொன்று அது கருத்து செயல் என இருவகை. பெத்தான்மாக்கள் போகத்தைக் கருதிமூர்த்திமுதலிய மூன்றிடத்தும் செய்யும் வழிபாட்டைக் காமியமாகச் செய்கின்றபடியால் அது போகசாதனமாயும், முத்தான்மாக்கள் மோக்ஷத்தைக்கருதி அம் மூவிடத்துச் செய்யும் வழிபாட்டை நிஷ்காமியமாகச் செய்கின்றபடியால் அது முத்திசாதனமாயும்ஆயிற்று. ஆகவே, செயல்ஒன்று கருத்துஇரண்டு. இனி முத்திப்பேற்றில் கூறிய குருலிங்க சங்கமமென்றது என்னே! இதற் கும் மூர்த்திதலம் தீர்த்தமென்ற அதற்குமுள்ள வேறுபாடென்னே என்று ராயின், இவ்விரண்டிடத்தும் வழிபட்டு அன்புபூண்டுள்ளோர் சங்கமர். சிவலிங்கந்தான் மூர்த்தி அம்மூர்த்தி எழுந்தருளியிருக்குமிடமே தலம், ஸ்நானாதி நித்தியகர்மங்களுக்கு உரித்தாய் சலரூபமாயிருப்பது தீர்த்தம்.

க்ஷேத்திரவாசத்தால் ஆகாமிய நிவிர்த்தியும், தீர்த்தபரிசத்தால் கன்ம நிவிர்த்தியும், மூர்த்திசேவையால் சஞ்சிதநிவிர்த்தியும் உண்டாம். குரு சேவையால் ஞானப்பிரகாசமும், அந்த ஞானப்பிரகாசத்தைக் கொண்டு செய்யும் சிவலிங்கார்ச்சனையால் ஆன்மப்பிரகாசமும், அந்த ஆன்மப்பிரகா சத்தால் அன்பரையறிந்து அவரைவழிபடுவதால் சிவானந்தவிளைவும் உண் டாம்.

மூர்த்தி முதலிய மூன்றின் விசேடம் பெத்தான்மாக்களுக்கு முத்தி சாதனம் வரும் பரிபாகத்தை யுண்டுபண்ணும் குருலிங்க சங்கம மூன்றும் முத்தான்மாக்களை முத்திப்பேறெய்துவிக்கும். இதுவே இரண்டிற்கு முள்ள வேற்றுமை.

இதனால் முத்திக்குச் சாதனமாயுள்ள மூர்த்திதலம் தீர்த்தம் என்ப வைகளே போகத்துக்கும் சாதனமாகுமென்பதும், அதற்குச் சான்று மூர் த்திதலம் தீர்த்தமென்னும் அம்மூன்றும் பெத்தான்மாக்களாலும் முத் தான்மாக்களாலும் வழிபடப்பட்டு அவ்வவர்பெயர் கொண்டிருப்பதேபிரத் தியக்ஷம் பிரமாணம் என்றும், சாதனமாயிருக்கும் ஒரு செயல் போகம் ஞானம் என்னும் இரண்டையுங் கொடுத்தல் கருத்துவகையா லென்பதும், அக்கருத்து காமியம் நிஷ்காமியமென்பதும், கருத்துவகையான் இருவகைப் பட்ட பிரயோசனத்தை ஒருசெயலே கொடுப்பது சிவன்போல் என்பதும் சிவனென்னும் ஒருகருத்தாவே போகமோக்ஷங்களைக் கொடுக்கும் சுதந்தர

ஆற்றலுடைய னென்பதும், ஏனையகடவுளர் போகமோக்ஷங்களைச் சுதந்தர மாய்க் கொடுக்கும் ஆற்றலுடை யரன்றென்பதும், பெத்தான்மாக்கள் முத் தான்மாக்களாகும் பரிபாகத்தை வரச்செய்தல் மூர்த்திதலம் தீர்த்தங்களெ ன்பதும், முத்தான்மாக்களாய் முத்திசாதனங் கைவந்தபின்னர் அவர்களை முத்திப்பேறெய்வித்தல்ஞானப்பிரகாசமும், ஆன்மப்பிரகாசமும்,சிவானந்த விளைவுமேயாகலான் அவையுண்டாம் வண்ணம் செய்தல் குரு உபதேசமும் சிவலிங்கார்ச்சனையும் அன்பர்வழிபாடும் என்பதும் விளக்கியவாறு காண்க.

இனி மூர்த்திதலம் தீர்த்தம் என்பதும், குருலிங்கசங்கமமென்பதும் தனித்தனி விசேட முடைத்தோ, ஒன்றினால் ஒன்று விசேடமுடைத்தோ என்றுராயின் மூர்த்தியினாலேயே தலத்துக்கும் தீர்த்தத்துக்கு விசேடமும், இலிங்கத்தினாலேயே குருவுக்கும் சங்கமத்துக்கும் விசேடமும் உண்டாம். எங்ஙனமெனின் இது அரசன் மாளிகை என்று ஒன்றைச்சுட்டிச் சொல் லுங்கால் அரசனால் மாளிகைக்குச் சிறப்போ மாளிகையினால் அரசனுக்குச் சிறப்போ என்னுமிடத்து அரசனாலென்பதே தேற்றம் அதுபோலென்க. தீர்த்தவிசேடமும் அப்படியே.

மூர்த்தி என்பதும் இலிங்கம் என்பதும் ஒன்றே. ஒன்றேயாயினும் மூர்த்தி என்னுங்கால் வடிவத்தையும், இலிங்கம் என்னுங்கால் ஓர்அடையா ளத்தையுங் குறிப்பதாகும். ஆகவே இலிங்கவடிவத்தி னிடத்தில் ஓங் கொளியாய் அருண்ஞான சொரூமாயிருக்கும்.

இன்னும் வரும்.

கா. ஆலாலசுந்தரம் பிள்ளை.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உயிர்.

தொகுதி 5. பக்கம் 90. தொடர்ச்சி.

இனி ஆன்ம விலக்கணம்.

க. சீவான்மாக்களெல்லாம் பிரமப்பொருளின் பரிணாமமாய்த் தோன்றி, அறிவிச்சை செயல்களை யடைந்து தீயுஞ்சூடும்போலப் பேதாபேதமாகிய குணகுணித் தன்மையுற்றுப் பல வேறுவகைப்பட்டு நிற்கு மென்று லென்னையெனில், அவ்வாறாகிய சீவான்மாக்களுக்குப் பொறிகரண முதலிய கருவிகளைப் பொருத்தினாலன்றி அறியமாட்டாமைக்குக் காரணம் யாது? அதனால் அது பொருந்தாதென்க.

உ. இனிக் குணகுணித் தன்மையின்றிக் கேவலம் அறிவு மாத்திரையாய் நிற்றல் உயிரியல்பென்று லென்னையெனில், உடலின் கண்ணே அறிவிச்சை செயல்கள் நிகழா, ஆதலாலது பொருந்தா தென்க. உயிரின் சந்நிதியிலே உடலின்கட் கரணங்கள் தொழிற்படுதல் பற்றி அறிவிச்சை செயல்கள் நிகழுமென்பாயாயின், உயிரின் சந்நிதியி லெப்பொழுதும் அறிவிச்சை செயல்கள் நிகழவேண்டும். அங்ஙனமின்றிப் பிணத்தும் உறக்கத்தும் அவை நிகழ்தலில்லையாம். அதனாலது பொருந்தாதென்க. பிணத்தும் உறக்கத்துங் கரணமொடுங்கினமையால் அறிவிச்சை செயல்கள் நிகழ்தலில்லையென்பாயாயின், பிணத்தும் உறக்கத்தும் உயிரின் சந்நிதிக்குக் கேடில்லையே, அங்ஙனமாகவும் அவ்வறிவிச்சை செயல்கள் நிகழாமையால் உயிரின் சந்நிதிமாத்திரையால் அறிவிச்சை செயல்கள் நிகழும் என நீ கூறியதொழிந்த தென்க. சந்நிதிதான் எதுபோல வென்றால், வியாபகமாய் நிற்கப் பெறுதன்மாத்திரையே சந்நிதியன்று. காந்தமுன் இரும்பு போல உயிர்முன் உடம்பு தொழிற்படுதற் கேதுவாயதொரு குணவிசேடமே சந்நிதி எனக் கொண்டோமாகலின் மேற்கூறிய குற்றம் ஈண்டுப்பொருந்தா தென்பாயாயின், அங்ஙனமாயினும் ஒரு குணமுள்ளதாகிய காந்தம் இரும்பை யிழுத்தலாகிய ஒரு தொழிலன்றி அகற்றலாகிய மாறுபட்ட தொழில் செய்ததில்லை ஆதலால் நினைத்தல் மறத்தல், ஓடல், இருத்தல்,

கிடத்தல், நிற்றல் முதலிய மாறுபட்டதொழில்களை ஆன்மாச் செய்யுமாறு எவ்விடத்து என மறுக்க. உயிர் உருவப்பொருளென்று லென்னையெனில், இவ்வுடம்பினுள்ளே வேறொருவடிவங் காணவேண்டும். அங்ஙனமன்றி உருவப்பொருளாய் வருவது காட்சிப் புலனாய்ப் பரிணமித்து அழிவெய்தும் பூதத்தோடொன்றுதல் வேண்டும். உருவடிவாயிருப்பினுங் கட்புலனாகா தென்பாயாயின், நீ யுருவமெனக் கூறுதலொழிந்து அருவமெனக் கூறுதலமையுமென்க.

பூதம்போலக் காட்சிப் புலனாதற்குரிய தூலவுருவாதலின்றிச் சூக்குமவுருவாய் நிற்பது உயிர் என்று லெல்லையெனில், அஃது தூலவுருவைத் தோற்றுவிக்கின்ற சடமாகிய மனாதிகரணங்கள் தன்மாத்திரைகளானாக்கப்பட்ட புரியட்டகவுடம்பே ஆகலானும்; அப்புரியட்டகத்தினுள்ளே அதிசூக்குமவுருவாய் நிற்பது உயிர்என்பாயாயின், அது காலதத்துவமுதலாகப் பிருதுவிதத்துவ மீறாகவுள்ள பரவுடம்பே ஆகலானும், அவ்வுருவங்களனைத்தும் அசித்தாதலும் அசத்தாதலும் ஒரு தலையாகலானும் அவ்வியல்பில்லாத உயிர் உருவப்பொருளாமாறு யாண்டையதென்க.

இனி அருவுருவப்பொருள் உயிர் என்று லென்னையெனில், அருவந்தானே உருவாவதில்லை, உருவந்தானே அருவாவதில்லை ஆகலானும், மறுதலைப்பட்ட இரண்டுதன்மை ஒரு பொருட்குண்டாவதில்லை ஆகலானும், காட்டமும் அக்கினியும்போல அருவுருவப் பொருள் என்பாயாயின், நீ கூறிய அவ்விரண்டுந் தம்முள் வேறாகி உருவமாய்க் காணப்பட் டுண்மையொழிந்துபோம். ஆதலின் ஈண்டுக்கூறிய உவமை பொருந்தாமையானும் அது பொருந்தாதென்க.

உயிர்க்கு வடிவம் அருவுருவம் என்று லென்னையெனில், அது வெளிப்பட்டு நங்கண்ணிற்குப் புலப்படும் வடிவுளதாதல்வேண்டும். தலையுவாவில் அருவமாய் நின்றே பின் முறை முறையால் வளர்ந்து பூரணையிலே தூலவுருவாய் விளங்குதல் சந்திரனிடத்துக் காண்கின்றோம். அதுபோலவே உயிரும் அருவமாய் நின்றே கருவுட்பதிந்து முறை முறையால் வளர்ந்து இவ்வுடம்புருவமாய்த் தோன்றுமாற்றால் அருவுருவம் எனக்கூற அமையும் என்பாயாயின், சித்தாய் நித்தியமாய்ப் பந்தத்திற்பட்டு நீங்குவதாகிய வுயிர் அசித்தாய்ப் பூதகாரியமாய்ப் பந்தமாவதாகிய வுடம்புருவமா மாறு யாண்டைய தென்க.

சடப்பொருள் சித்தாகாது சித்துப்பொருள் சடமாகாது ஆதலால், உயிர்தான் அறிவில்லாத சடம், அது பின்னர் மனத்தோடு சித்தாய் அறியுமென்பாயாயினும், அக்கொள்கையும் உயிர் சித்த சித்து என்பாயாயினும் அக்கொள்கையும், ஒன்றிலே மாறுபட்ட இரண்டு தன்மை யொருங்கு நில்லாமையாற் பொருந்துமாறில்லை. கருவிகளைப் பொருந்தாத சித்தே உயிர் என்பாயாயின், அக்கொள்கையும் அசித்தாகிய கருவிகளை யடைந்தன்றி யறிதல் கூடாமையால் பொருந்தாதென்க.

இனி உடம்பகத்திலே பரமாணு வளவிற்றாய் நிற்பது உயிர் என்பாயாயின், அது அணுவடிவாகிற் பல துவாரங்களிலே யொரு துவாரத்தாலோடிப்போவதாகும், அன்றி அவ்வுடம்பிற் பொருந்தக் கட்டுண்டற்கு முடம்படாது, பாரந்தாங்கிச் செல்லுதற்கு முடம்படாது, அழிவெய்துஞ் சடமாகிப் பூதபரமாணுக்களோ டொன்றாகும், அணுக்களுக்கு அவயவப் பகுப்புண்மையால் அவ்வணுவுருவ மழிவெய்துமென்க.

இனி உயிரானது உடம்பகத்துப் புன்னுனித் துளிபோல் ஏகதேசமாய் இதயத்தானத்தினிற்ப அவ்வுயிரினறிவு விளக்கின் குணமாகியவொளி போல யாங்கணும் வியாபிக்கும் என்றாலென்னையெனில், உயிர் ஏகதேசமாயின் முன்னே உயிர் உருவம் எனக்கூறியதற்கு உரைத்த குற்றமெல்லாம் பொருந்தி யழிவெய்தும், குணங்குணியளவின்றி எவ்விடத்தும் வியாபித்தறிதல் செல்லாது. இன்னும் விளக்கினொளியானது விளக்கினது சூக்கும வடிவேயன்றிக் குணமன்று. ஆகலான் அஃதீண்டைக் குவமையாகாது. உவமையாமெனவே கொள்வாயாயினும், விளக்கின் சுடர் தொடினன்றிச் சுடாதாகையால், இருந்தவிடத்திலே யறிந்து மற்றுள்ளவிடத்துப் பரிசத்தானும் அறியமாட்டாது. உயிர் பரிசித்தவிடமெங்கும் அறிதலுளதாம். விளக்கு ஓரிடத்திருந்து மற்றுள்ள விடங்களையும் விளக்குதல் போல உயிரினறிவு ஐம்புலனிடத்து மொருங்கே நிகழவேண்டு மென்க.

இனி உடம்பளவிலே நிறைந்து நின்று அங்கே புணர்வது உயிர் என்றாலென்னையெனில், உறக்கமுறாது ஐம்பொறியினு மொருங்கே யறிவு நிகழ்தல்வேண்டும். பெரியவுடல் சிறியவுடல்களாகிய அவ்வவ் வுடம்பளவிற்குத்தக்க வறிவாதல் வேண்டும். உடம்பினுறுப்பினைக் குறைப்பக் கூடத்தானுங் குறைந்து பின்மாய்தல்வேண்டு மென்க.

இனி முதல்வன்போல் எங்கணும் வியாபியாய் நின்றறியும் இவ்வுயிர் என்றாலென்னையெனின், அவத்தைகளிற் றங்குதலும் போக்குவரவுகளுறுதலும், எங்ஙனங் கூடும். ஐம்புலனுமொருங்கே யறியாமையு மெங்ஙனங்

கூடும். இங்ஙனமெல்லாமாய் வியாபித்த லொழிந்தானுகி உடம்பினுளேக தேசமாய் நிற்றலும் எங்ஙனங்கூடும். இவற்றைக்கூறுவாயாக. எங்க ணும் வியாபகமாய் நின்றறிவதாய சுத்தமாகிய உயிரினறிவை மாயாகாரி யந்தடைசெய்து நிற்றலின் உறக்கமுதலியனவுற்று ஏகதேசப்படுவதாயிற்று எனப்பரியாயங் கூறுவாயாயின், அதுபொருந்தாது உடலினகத்துப் புறக் கரண வகக்கரணங்களின் வழியால் அறிவு விளங்குவதாகவும் அஃது இன் ருய்ப் போதலானும், வீடுபெற்ற வழியும் மலமுறும் எனப்பட்டு முத்தி யென்பதில்லையாய் முடியுமாகலானும் என்க. வீடுபெற்றபின் உருதென் பாயாயின், அநாதிநிலையோடு இதனிடை வேற்றுமையின்மையான், அநாதி பந்த முறுதலின்றி முத்தனுய் விளங்குதல் வேண்டுமென்க.

இதுவரையும் ஆணவமலத்துண்மைகொள்ளாத சமயிகள் தத்தமதத் துக்கேற்பக் கூறுமுயிரிலக்கணங்களும் அவை பொருந்தாமையுங் காட்டப் பட்டன. மற்றென்னையோ வுயிருக்கிலக்கணமாவ தெனின், பின்னர்க் கூறுமாறறிந்துகொள்க.

இவ்வுயிர், அசித்தாதலில்லாத வியாபகப்பொருள்போல வியாபகமா தலும், அதுபற்றி அதிசூக்கும சித்தாதலுமின்றி, அதுவதுவாய் வசிப்புண் ணும் வியாபகமாகு நெறியுடையதாய், அநாதியே பசுத்துவமெனப்படும் ஆணவமலத்தின் மறைப்புண்டு இச்சாஞானக்கிரியைகளை யுடையதாய்ப்பசு வெனப்படுந் தூலசித்தாகி நிற்குமென்றறிக. இதுவே உயிர்க்கு அநாதி நிலையாகிய தன்னுண்மை யெனக்கொள்க.

அங்ஙனம் பசுத்துவமாத்திரையாற் கேவலப்பட்டு நின்றஉயிர் அதன் பின் அசுத்தமாயையில் அனந்த தேவராற் கலக்குண்ட பாகமாகிய காரண சரீரத்தைப்பொருந்தி அறிவிச்சை செயல்கள் பொதுவகையாற் சமட்டி ரூபமாய் விளங்கப்பெறும். அதன்பின் அம்மாயா தத்துவத்தினின்றுந் தோன்றுங் கலாதிகளாகிய கஞ்சுக சரீரத்தைப்பொருந்தி அவ்வறி விச்சை செயல்கள் வியட்டிரூபமாய்ப் பிரிந்து தோன்றிச் சிறப்புவகையால் விளங் கப்பெறும். அதன்பின் அந்தக்கரணமுதலியவற்றைத் தம்முளடக்கி நிற்கு முக்குணங்களாகிய குணசரீரத்தைப் பொருந்தி அறிவிச்சை செயல்கள் பின்னர்க் கூறப்படும் இருவகைச் சரீரங்களிடமாகவரும் விடயங்களின் வியாபரிக்கப் பெறுமென்றறிக.

இன்னும் வரும்.

இராமசாமிக்கவிராயர்.